

28/07/2020

Η ομιλία στην εορτή του Αγίου Αθηναγόρου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιλίου, Αχαρνών και Πετρούπολεως

Την ομιλία κατά την ημέρα της εορτής του Αγίου Αθηναγόρου του Απολογητού, Παρασκευή 24 Ιουλίου 2020, εκφώνησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμ. Ιωαννίκιος Γιαννόπουλος, Ιεροκήρυκας της Ι.Μ. Ιλίου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΛΟΓΗΤΟΥ

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας κ.κ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ,
Σεβασμιώτατοι & Θεοφιλέστατοι, ἅγιοι ἀρχιερεῖς,
Πανοσιολογιώτατοι, Ἅγιοι Πρωτοσύγκελλοι,
Πανοσιολογιώτατοι & Αἰδεσιμολογιώτατοι Πατέρες καὶ Εὐλαβέστατοι
Ἱεροδιάκονοι,
Ἐντιμώτατοι ἄρχοντες,
Φιλόχριστε λαέ τοῦ Θεοῦ,

1. Περί τοῦ Ἁγίου Ἀθηναγόρου.

Ὅπως εἶναι γνωστό ὁ Ἅγιος Ἀθηναγόρας ὁ Ἀθηναῖος εἶναι ἓνας ἀπό τοὺς σπουδαιότερους ἀπολογητὲς καὶ ἐκκλησιαστικούς συγγραφεῖς τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνος. Σύγχρονος τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ μεγάλου φιλοσόφου καὶ ἀπολογητοῦ.

Ἐζησε τὴν ἐποχὴ τῶν αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τοῦ υἱοῦ του Κομμόδου. Ὑπῆρξε φιλόσοφος, πού μεταστράφηκε στὸ χριστιανισμό, διατηρώντας τὴν φιλοσοφικὴ του τήβεννο.

Μαθητὴς του, ἦταν ὁ ἐφάμιλλός του ἐκκλησιαστικὸς συγγραφέας ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς.

Τὰ ἀπολογητικά του συγγράμματα, πού διασώθηκαν εἶναι δύο: «πρεσβεία περὶ χριστιανῶν», καὶ «περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν».

Διακρίνονται γιὰ τὴ λογοτεχνικὴ τους κομψότητα καὶ τὴν νηφάλια ἀπολογητικὴ προσέγγιση πρὸς τὸν ἐθνικὸ κόσμο.

2. Θεολογία τοῦ Ἁγίου Ἀθηναγόρου.

Στὴ θεολογία τῶν ἔργων τοῦ Ἁγίου Ἀθηναγόρου κυριαρχεῖ ἡ μονοθεΐα.

Ὁ Θεὸς -σύμφωνα μὲ τὰ κείμενά του- εἶναι ἐνιαῖος καὶ ἀγέννητος, ἀνώνυμος καὶ αἰδίος, ἀόρατος καὶ ἀπαθής.

Μὲ τὴ φιλοσοφικὴ του δεινότητα ἀποδεικνύει τὴν ἀδιάρρηκτη ἐνότητα τοῦ ΕΝΟΣ, ἀλλὰ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ἐνστερνίζεται τὸ ἀγιογραφικόν: «ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ » καὶ συμφωνεῖ μὲ τὴν ἄποψη τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅτι «ὁ μὴ ἀγαπῶν οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν» (=ἐκεῖνος, πού δὲν ἀγαπᾷ δὲ γνώρισε τὸ Θεόν).

Κινούμενος ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἀλήθεια, δηλαδή ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεόν, μὲ παρρησία καὶ ἰσχυρὴ ἐπιχειρηματολογία ὑπερασπίζεται τὴ χριστιανικὴ πίστη μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα.

Κινεῖται φιλοσοφικὰ γιὰ νὰ μεταπηδήσει στὴν θεολογία τῆς πίστεως γενόμενος κατὰ τὸν Παῦλο: «τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, ἀλλ' ἔννομος Χριστῷ, ἵνα κερδήσῃ ἀνόμους...» καὶ ...«τοῖς πᾶσι γέγονε τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σῶσῃ ».

3. Πέντε μηνύματα ἀγάπης ἀπὸ τὸ ἔργο του.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ παραθέσουμε 5 σύντομα μηνύματα γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀγάπης, ὅπως θὰ τὰ ἐκφωνοῦσε ὁ ἅγιος Ἀθηναγόρας στὴ σύγχρονη ἐποχὴ:

I. Ὁ τρόπος, πού ὑπάρχει ἡ Θεῖα Πραγματικότητα εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ὁ Θεὸς, γράφει ὁ ἅγιος Ἀθηναγόρας, δὲν εἶναι μόνο μία μονάδα, ἀλλὰ μία ἔνωση,

όχι μόνο ένότητα, αλλά και κοινότητα.

Δέν είναι ένα πρόσωπο μόνο του, πού αγαπάει μόνο τόν έαυτό του, δέν είναι μία μονάδα, πού αυτοπεριέχεται ή «ό Ένας».

Είναι ένότητα τριών: τρία ίσα πρόσωπα, πού τò καθένα κατοικεί μέσα στα άλλα δύο, με τή δύναμη τής άμοιβαίας αγάπης.

Για τήν Άγία Τριάδα ισχύει, τò «απο ergo sum», πού σημαίνει «αγαπώ, γι' αυτό υπάρχω».

Ό τρόπος, λοιπόν υπάρξεως τοῦ Τριαδικού Θεοῦ είναι ή αγάπη.

Γι' αυτό τò λόγο, υπογραμμίζει ό Άγιος, ότι: «έκείνα τὰ όποία δέν μπορούν νά μείνουν στήν αγάπη, επειδή διαλύονται από τò μίσος, δέν είναι δυνατό νά όνομαστοῦν θεοί» και ότι ή αγάπη είναι «τò άρχικό και κύριο» χαρακτηριστικό αυτού, πού είναι πάνω από όλους και όλα, δηλαδή τοῦ Θεοῦ.

II. Η αγάπη είναι ό τρόπος με τόν όποιο, ό άνθρωπος γνωρίζει τò Θεό και ό Θεός γνωρίζεται από τόν άνθρωπο.

Η Δημιουργία τοῦ Θεοῦ δέν είναι μόνο μία πράξη τής ελεύθερης θελήσεως τοῦ Θεοῦ, αλλά κυρίως είναι ή έκφραση τής ελεύθερης αγάπης Του.

Τò νά αγαπᾶς σημαίνει νά μοιράζεσαι.

Η αγάπη τοῦ Θεοῦ κάνει τò Θεό νά βγαίνει από τόν έαυτό Του και νά δημιουργεί πράγματα διαφορετικά από τόν ίδιο.

Η ύπακοή τών Πρωτοπλάστων στήν έντολή τοῦ Θεοῦ «νά μὴν φᾶνε από τόν καρπό τοῦ δένδρου τής γνώσεως τοῦ καλοῦ και τοῦ κακοῦ» θά φανέρωνε τò μέτρο τής αγάπης τους, ή όποία θά τούς γνώριζε έμπειρικά τόν τρόπο υπάρξεως τοῦ Θεοῦ.

Άντίθετα οί Πρωτόπλαστοι παρακινήθηκαν από τή φιλοδοξία -νά γίνουν θεοί, με άλλότριο τρόπο, από μόνοι τους- και όχι από τήν αγάπη.

Έτσι παρήκουσαν τήν έντολή και έχασαν τόν Παράδεισο.

Μετά τήν πτώση τοῦ Ἀδάμ, ό Θεός παρεμβαίνει στήν ανθρώπινη ιστορία και φανερώνεται στο πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ για νά γνωρίσει στήν ανθρωπότητα τήν αγάπη Του, τόν έαυτό Του και τόν τρόπο υπάρξεώς Του.

«Αυτό είναι τò χαρακτηριστικό τής αγάπης τοῦ Θεοῦ· όχι ότι έμεϊς τόν αγαπήσαμε, αλλά ότι αυτός μάς αγάπησε και έστειλε τόν Υιό Του, τόν Μονογενή, πού θυσιάστηκε για τή σωτηρία μας», γράφει ό Εύαγγελιστής τής Άγάπης.

Ό Θεός -κατά τόν Γνόφο Άγνωσίας- θά μπορούσε νά γίνει αντικείμενο αγάπης, αλλά όχι αντικείμενο σκέψης.

Με τήν αγάπη μπορεί νά τόν συλλάβουμε και νά τόν κρατήσουμε, αλλά ούδέποτε με τή σκέψη.

Ό όλος Θεός, ως ουσία, είναι άπρόσιτος, αλλά ό όλος Θεός έξωτερικεύοντας τήν αγάπη Του, έχει γίνει προσιτός στον άνθρωπο με τics Θεϊες Ένέργειές Του.

Συνεπώς ό τρόπος με τόν όποιο γνωρίζουμε και προσεγγίζουμε τή Θεότητα είναι ή

Άγάπη.

III. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο γνωρίζουμε τὸν συνάνθρωπό μας εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ἡ ἀγάπη ἐκδηλώνεται καὶ ἐκφράζεται, ὅταν ἡ μία ἀνθρώπινη ὑπαρξη ἔρχεται σὲ συνάντηση μὲ τὴν ἄλλη.

Τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀπόκρεω ἐλέγχει ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα ὡς πρὸς τὴν ἀγαπητικὴ διάθεση πρὸς τὸν ἐλάχιστο ἀδελφό, τὸν περιφρονημένο, πού ὅμως φέρει μέσα του, τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης.

Τὸ αἶτημα τοῦ Κριτοῦ γιὰ τὴν ἀνταπόκριση τοῦ κάθε ἀνθρώπου στὴν πείνα, τὴ δίψα, τὴ γυμνότητα, τὴν ξενιτεία, τὴν φυλακὴ καὶ τὴν ἀσθένεια δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς ἀγάπης, πού εἶναι ὁ Θεός καὶ πού τὴν ζητᾶ ὁ Θεός ἀπὸ τὸ δημιουργημά Του.

Τὸ νὰ γνωρίσει κάποιος ἕνα πρόσωπο εἶναι κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ γνωρίζει γεγονότα σχετικά μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

Γνωρίζω ἕνα πρόσωπο οὐσιαστικά σημαίνει ἀγαπᾶ αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἀληθινὴ γνώση τῶν ἄλλων προσώπων χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἀμοιβαία ἀγάπη.

Δέ μποροῦμε νὰ ἔχουμε καμία ρεαλιστικὴ γνώση ἐκείνων, πού μισοῦμε.

Ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος Ἀθηναγόρας στὸ «πρεσβεία περὶ Χριστιανῶν», φέροντας ὡς ἐπιχείρημα στὴν ἀπολογητικὴ του, τὴν συμπεριφορὰ τῶν χριστιανῶν: ... νὰ ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι μὲ τοὺς ὁποῖους πολιτεύεται κάποιος χριστιανικά: «Σᾶς λέγω, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς σας, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους, προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν διωκτῶν σας, γιὰ νὰ γίνετε υἱοὶ τοῦ Οὐρανίου Πατρός, ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει τὸν ἥλιό Του καὶ γιὰ τοὺς πονηροὺς καὶ γιὰ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ στέλνει τὴ βροχὴ καὶ γιὰ τοὺς δικαίους καὶ γιὰ τοὺς ἀδίκους».

Καὶ συνεχίζει: «οἱ ἀληθινοὶ χριστιανοὶ εἶναι τόσο καθαροὶ ψυχικά, ὥστε ἀντὶ νὰ μισοῦν τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς ἀγαποῦν καὶ ἀντὶ -ὅπως συνηθίζεται- νὰ ὑβρίζουν ἐκείνους, πού τοὺς λοιδοροῦν, τοὺς εὐλογοῦν καὶ προσεύχονται γιὰ ὅσους ἐπιβουλεύονται τὴ ζωὴ τους...

...Ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, τόσο οἱ ἀγράμματοι, ὅσο καὶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴ χειρωνακτικὴ ἐργασία καὶ οἱ ἀμαθεῖς ἡλικιωμένες γυναῖκες, χωρὶς νὰ εἶναι ἐπιτήδειοι στὸ λόγο ἐν τούτοις ἐπιδεικνύουν πράξεις ἀγαθές, ... ἀγαπώντας τὸν πλησίον τους, ὅπως τὸν ἑαυτὸ τους».

Ὁ Θεάνθρωπος Χριστός, τὸ δρόμο τῆς Σταυρικῆς ἀγάπης ἔδειξε γιὰ νὰ τὸν συναντήσουμε.

Νὰ λοιπόν, πού ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ μέθοδος γνωριμίας μὲ τὸν συνάνθρωπο μας.

IV. Τὸ φρόνημα τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἰσχυρίζεται στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, πῶς οἱ χριστιανοὶ μεταξύ τους πρέπει νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο φρόνημα κατὰ Χριστόν Ἰησοῦν.

Ποιό εἶναι τὸ φρόνημα τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ;

Εἶναι τὸ φρόνημα τῆς ἀγάπης.

Τὸ φρόνημα τῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθινῆς καὶ ὑγιοῦς ἀγάπης εἶναι τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα. Αὐτό ποὺ κάνει τὴν Ὁρθοδοξία μας νὰ ξεχωρίζει καὶ νὰ παραμένει αὐθεντικὴ καὶ ἀναλλοίωτη στὴν πορεία τοῦ ἱστορικοῦ γίγνεσθαι.

Εἶναι ὁ χαρακτήρας καὶ τὸ γνῶρισμα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, τῶν σωζομένων, κατὰ τὸν Ἰωάννη τὸν Εὐαγγελιστὴ καὶ τὸν Ἀθηναγόρα.

Αὐτό τὸ φρόνημα τῆς ἀγάπης τῶν πιστῶν χριστιανῶν ἔβλεπαν οἱ εἰδωλολάτρες τὰ πρωτοχριστιανικὰ χρόνια, τοὺς θαύμαζαν καὶ ἔλεγαν: «Ἴδε, πῶς ἀγαπῶσιν ἀλλήλους!».

V. Ἡ Κ.Δ. ἐπισημαίνει τὴν ἀνυπέρβλητη ἀξία τῆς ἀγάπης:

Ἡ ἀγάπη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν (Α΄ Πέτρου) – Καλύπτει δὲν διαπομπεύει, δὲν διασύρει, δὲν κατακρίνει.

Χωρὶς τῆς ἀγάπης ὅλες οἱ ἀρετὲς εἶναι μηδέν (Α΄ Κορ.).

Στὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό καὶ τὸν πλησίον στηρίζονται ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ Προφῆτες (Ματθ.).

Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου (Ρωμ.).

Μεγαλύτερη ἀρετὴ ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα (Α΄ Κορ.).

«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ».

4. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἐπισκόπου μας.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθηναγόρου τοῦ Φιλοσόφου καὶ Ἀπολογητοῦ, σήμερα, μᾶς ἀνασύρει τὸ μεγάλο καὶ κορυφαῖο αὐτὸ θέμα τῆς ἀγάπης, ποὺ ὁδηγεῖ σὲ μία γνήσια καὶ αὐθεντικὴ πνευματικὴ ζωὴ, ὅπως τὴν ἔζησαν καὶ ἐβίωσαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐκ παραλλήλου, ἔχουμε τὴν μεγάλη εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ ἔχουμε ἀνάμεσά μας τὸν Πνευματικὸ μας Πατέρα καὶ Ποιμενάρχη τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρούπολεως κ.κ. Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος ἑορτάζει τὰ σεπτὰ ὀνομαστήριά του.

Εἶναι γεγονός, ὅτι στὴ δεκαετία 2010-2020 τῆς Θεοφιλοῦς Ποιμαντορίας του, ὁ

Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας, ἔδειξε σὲ ἐμᾶς τοὺς στενοὺς συνεργάτες του, ἔργω καὶ λόγῳ τὶ σημαίνει νὰ ἀγαπᾶς πραγματικὰ χωρὶς προϋποθέσεις καὶ χωρὶς ὄρια.

Εὐγενής, βαθειὰ καλλιεργημένος καὶ διακριτικός, μὲ τὸν πατρικὸ καὶ παρηγορητικὸ του λόγο στηρίζει, ἐμπνέει καὶ οἰκοδομεῖ.

Κλῆρος καὶ λαὸς αἰσθανόμαστε, ὅτι εἶναι ὁ ἐπίσκοπος, ποὺ συμπορεύεται μαζί μας, καὶ μὲ ἀγάπη καὶ ἀνεκτικότητα συγκαταβαίνει στὶς ὅποιες δυσκολίες μας.

5. Ἀπολογισμὸς δεκαετίας 2010-2020.

Ἰδρυση γραφείων.

Ἀνέλαβε τὴν νεοσυσταθεῖσα Ἱερά Μητρόπολη Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρούπολεως, τὸ 2010 σὲ μιά περίοδο ἀρχόμενης οἰκονομικῆς κρίσεως, χωρὶς ἐπισκοπεῖο, χωρὶς χώρους γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τῶν βασικῶν γραφείων γιὰ τὴν διεκπεραίωση τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἄλλων ὑποθέσεων.

Μὲ ὑπομονή καὶ διακριτικότητα σύντομα βρέθηκε χῶρος γιὰ τὴν προσωρινή ἐγκατάσταση τῶν γραφείων καὶ παράλληλα ξεκίνησε ἡ διαδικασία σὲ συνεργασία μὲ τὸ Δῆμο Ἰλίου γιὰ τὴν ἐξεύρεση μονίμου χώρου γιὰ ἐπισκοπεῖο καὶ γραφεῖα. Μιά διαδικασία, ἡ ὁποία μέσα στὴν δεκαετία σχεδόν ὀλοκληρώθηκε καὶ ἀπομένει πλέον ἡ μετακίνηση στὰ νέα Μητροπολιτικά Γραφεῖα.

Φιλανθρωπικὸ ἔργο.

Κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριό λόγο του, ὁ Σεβασμιώτατος ἔκανε μιά ἀντιπαραβολή τοῦ βραδύγλωσσου καὶ ἰσχυροῦ Μωϋσέως στὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς ἀνέθεσε τὴν ἡγεσία τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, μὲ τὸν ἴδιο καὶ τὸ ἀρχιερατικὸ ἔργο, ποὺ τοῦ ἀνέθετε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἱστορία τῆς δεκαετοῦς ἀρχιερατείας, τὸν ἀνέδειξε ἰκανότατο οἰακοστρόφο τοῦ πηδαλίου τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος.

Ἡ δύναμη τῆς ἄνευ ὀρίων ἀγάπης καὶ σπλαχνικότητος, τοῦ ἐπισκόπου, φάνηκε πρωτίστως στὸ πολυσχιδὲς ἀνθρωπιστικὸ ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, ποὺ ἀναπτύχθηκε σὲ ὀλόκληρη τὴν Μητροπολιτικὴ ἐπικράτεια, ἐν καιρῷ οἰκονομικῆς κρίσεως.

Ἰδρυση Ταμείων Ἐνοριακῆς Δράσεως, κοινωνικά μαγειρία. Ἀπὸ τὶς δύο μεγάλες ἐστίες τῶν ἐνοριακῶν δράσεων σὲ καθημερινή βάση προσφέρονται πάνω ἀπὸ 2000 συσσίτια στοὺς ἀπόρους. Παράλληλα γίνονται διανομές φαγητοῦ στὰ σπίτια, οἰκονομικὴ στήριξη ἐνδεῶν οἰκογενειῶν. Λειτουργοῦν κοινωνικά φροντιστήρια, παντοπωλεῖα, βεστιάριο καὶ μπουτίκ ρούχων, ἰατρεῖα καὶ φαρμακεῖα. Αὐτὰ εἶναι μερικὲς πτυχές τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου.

Θὰ θυμήσουμε ἀκόμα τὴν παροχὴ θέσεων ἐργασίας σὲ δεκάδες ἀνέργους, τὴ συμμετοχὴ σὲ ἐπισιτιστικὰ προγράμματα, τὶς συνεργασίες μὲ ἰδιωτικούς φορεῖς καὶ τὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκηση.

Ἔτσι ἡ Ἱερά Μητρόπολις Ἰλίου ἀπὸ νωρὶς κατόρθωσε νὰ καταλάβει τὴν τρίτη θέση στὴ φιλανθρωπικὴ δράση σὲ σχέση μὲ τὶς λοιπὲς Ἱ.Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐθελοντικὴ διακονία ἀσθενῶν.

Πρωτοπόρο ὑπῆρξε στὰ δέκα αὐτὰ χρόνια τὸ ἔργο τῆς ἐθελοντικῆς διακονίας τῶν ὀγκολογικῶν ἀσθενῶν. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἔργο ποῦ συστηματικὰ ξεκίνησε μὲ τὸν μακαριστὸ πολυτάλαντο π. Θεοδόσιο Μανώλη, τὸν ὁποῖο ἐπέλεξε ὁ Σεβασμιώτατος. Ἡ διακονία ἀσθενῶν συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Ὁ Σεβασμιώτατος δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπισκέπτεται τὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα τῆς περιοχῆς καὶ νὰ συναντᾷ τοὺς ἀρρώστους στὸ κρεβάτι τῆς ὀδύνης τους, ἀνταποκρινόμενος στὸ «ἀσθενὴς ἤμην καὶ ἐπεσκέψασθαί με».

Πρόγραμμα Ρομά.

Ρηξικέλευθο γιὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς μας ἦταν τὸ πρόγραμμα γιὰ τὶς δράσεις ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς οἰκογένειας Ρομά. Ἕνα σημαντικό πρόγραμμα, ποῦ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἔνταξη τῶν παιδιῶν Ρομά στὴν ἐκπαιδευτικὴ καὶ μαθησιακὴ διαδικασία, τὸ ὁποῖο ἔλαβε διεθνή καὶ εὐρωπαϊκὰ βραβεῖα.

Νεότητα.

Ἀναδιοργάνωσε τὸν τομέα νεότητος μὲ τὴ λειτουργία κατασκηνώσεων ἀπὸ τὴν πρώτη χρονιά ἰδρύσεως τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως, στὶς ὁποῖες συμμετεῖχαν πάνω ἀπὸ 2.000 παιδιά.

Σεμινάρια Ὑποψηφίων Κατηχητῶν, Κατηχητικὲς Συνάξεις, Φεστιβάλ καὶ Μεγάλες ἑορτές Νεολαίας, Διαγωνισμοὶ Τραγουδιοῦ καὶ Θεάτρου, Σχολὲς γονέων, τοπικὸς διαδικτυακὸς ραδιοφωνικὸς σταθμὸς συνετέλεσαν στὴν πνευματικὴ στήριξη τῶν στελεχῶν τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου καὶ τῶν νέων τῶν ἐνοριῶν.

Ἐπιμόρφωση νέων κληρικῶν.

Οἱ χειροτονίες τῶν νέων κληρικῶν μας, οἱ ἱερατικὲς συνάξεις καὶ τὰ πολλαπλά προγράμματα ἐπιμόρφωσης Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν στελεχῶν σὲ συνεργασία μὲ τὸ Ἴδρυμα Ποιμαντικῆς ἐπιμόρφωσης τῆς Ἱ.Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποῖου Προεδρεύει, ἔφεραν μιὰ ἀναζωογόνηση καὶ ἀνατροφοδότηση στὸ ποιμαντικὸ καὶ λειτουργικὸ ἔργο.

Ἄλλοι τομεῖς.

Θὰ προσθέσω ἐπιγραμματικά τὸ ἔργο τῆς ἀνακαίνισης καὶ ἀνέγερσης, τοῦ ἐγκαινιασμοῦ καὶ τῆς ἀναδιοργάνωσης Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἱερῶν Μονῶν καὶ Προσκυνημάτων, ποὺ ἐπιτεύχθηκε ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, τὴν ἰκανότητά του νὰ ἐπιλέγει δίπλα του καταλλήλους καὶ ἀξίους συνεργάτες καὶ ἀκόμα, τὴν ἀγαστὴ συνεργασία μὲ τοὺς φορεῖς τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης.

Δὲν θὰ λησμονήσουμε τὶς κοινωνικὲς δράσεις, ποὺ ἀφοροῦν στὴν καταπολέμηση τῆς ἐνδοοικογενειακῆς βίας καὶ τοῦ trafficking, τὸ συντελούμενο ποιμαντικὸ καὶ λειτουργικὸ πνευματικὸ ἔργο στοὺς νέους τῶν φυλακῶν Αὐλῶνος καὶ στὰ στρατόπεδα τῆς μητροπολιτικῆς περιφέρειας.

Θὰ ὀλοκληρώσουμε τὴν ἀναφορά στὴ δεκαετία θυμίζοντας τὴν ἔκδοση βιβλίων. Ἰδιαιτέρως ἀναφέρουμε τὴν ἔκδοση τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου μὲ τίτλο: «Θεέ μου, Θεέ μου...». Συνέδρια, ἡμερίδες, συνεντεύξεις, δράσεις γιὰ συμπαράσταση στοὺς Παλιννοστοῦντες καὶ Μετανάστες, ἐνεργὸς συμμετοχὴ στὰ Πανεπιστημιακὰ Ἰδρύματα Ἑλλάδος καὶ Κύπρου, ὁμιλίες, παρουσιάσεις βιβλίων, προεδρεῖα καὶ συντονισμὸς τοῦ ἔργου τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ Εἰδικῶν Ποιμαντικῶν Θεμάτων καὶ καταστάσεων κ.ἄ.

Ἐπίλογος - εὐχές.

Αὐτὸ τὸ φρόνημα τῆς ἀγάπης, τοῦ ἐπισκόπου συνέβαλλε στὴν ἔξοδο τοῦ καθενός ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του ἀπὸ τὸν ἀτομικισμό καὶ στὴ στροφή πρὸς τὴν ἐποικοδομητικὴ συνεργασία καὶ τὴν προβολὴ τοῦ ἄλλου καὶ ὄχι τοῦ ἐγώ.

Ἄτενίζοντας λοιπὸν σήμερα ὅλα αὐτὸ τὸ πλούσιο παρελθὸν στρεφόμεστε πρὸς τὸν Σεπτὸ Ποιμενάρχη μας καὶ τοῦ εὐχόμεστε νὰ ἐξακολουθεῖ μὲ σθένος νὰ ἴσταται ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, νὰ μεταδίδη τὶς ἀτελεύτητες δωρεὰς τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος καὶ νὰ γνωρίζη στὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς τὶς φωτεινὲς διαδρομὲς τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος.

Σεβασμιώτατε,

Θέλουμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε, διότι ἡ σημερινὴ ἡμέρα μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ χρέος, ποὺ ἔχουμε ἀπέναντι στὴν Ἐκκλησία καὶ μᾶς δίδει τὴν δυνατότητα νὰ ἀνταποκρινώμαστε στὴν καθημερινὴ μας ζωὴ, ἀκολουθώντας τὶς χριστιανικὲς ἐπιταγὲς καὶ νὰ γινώμαστε αὐθεντικοὶ καὶ γνήσιοι στὸ ἔργο τῆς ἀγάπης, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ δικὸ σας παράδειγμα.

Εἶησαν τὰ ἔτη Ὑμῶν ὡς πλεῖστα, χαριτόβρυτα καὶ εὐλογημένα, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Πάτρωνος ἡμῶν, τοῦ μύστου τῆς Θεογνωσίας, ἁγίου Ἀθηναγόρου τοῦ Ἀθηναίου, Ἀπολογητοῦ καὶ Φιλοσόφου. Ἀμήν.